

Pondelok 9. týždňa

Mk 12,1-12

Keby som mohol žiť znova
Poučiť veriacich o zodpovednosti za svoj život¹

Spisovateľ Dostojevskij opisuje vo svojom románe Idiot, ako odsúdený na trest smrti uvažuje na popravisku: „Čo ak by som nezomrel? Čo ak by mi vrátili život - nekonečný život? Každú minútu by som potom premenil na celý vek, nič by som potom nepremrhal, každá minúta by mi bola vzácna, nič by som zbytočne neutratil.“ Ved' mu zmenili trest, teda mu darovali život, ten nekonečný život. Bola mu naozaj vzácna každá minúta v živote? „Ó, nie, povedal to sám, premrhal mnoho, mnoho minút...“

V evanjeliu čítame podobenstvo o zlých vinohradníkoch, ktorí premrhalí svoj život. „***Chytili jeho milovaného syna, zabili ho a vyhodili z vinice***“ (Mk 12,9).

Pán Ježiš v podobenstve opisuje, akej veľkej nespravodlivosti sa dopustili vinohradníci, ktorí dostali do užívania vinicu. Mali preto, podľa dohody, raz za čas odovzdať časť úrody majiteľovi. Vinohradníci boli zrejme nepoctiví v práci, keďže vypestovali len toľko, koľko stačilo im na živobytie. Zabudli komu vinica patrí. Ich srdce ovládla pýcha. Zacítili túžbu zmocniť sa toho, čo nie je ich. A preto pozabíjali sluhov, ktorých poslal pán vinice, aby prevzali jeho časť úrody. V honbe za majetkom zabili aj jeho jediného syna, aby sa tak zmocnili nielen prenajatej vinice, ale celého jeho majetku.

Aj my sme na tejto zemi ako nájomníci, ktorým je zverená zodpovednosť za svoj život. Boh nám dal slobodu rozhodnúť sa svoj život premrhať alebo odovzdať sa do jeho rúk a snažiť sa plniť jeho vôľu. Ako budeme konať závisí od toho, kde bude naše srdce (porov.: Mt 6,21). Srdce vinohradníkov z dnešného podobenstva ovládla túžba po majetku a moci. Prepadli pýche, ktorá je koreňom každého zla. Vtedy je človek schopný aj tých najhroznejších skutkov. Ľudia závislí na drogách alebo automatoch sú schopní urobiť čokoľvek, len aby sa dostali k peniazom, a tak mohli ukojiť svoje vášne. Opakom pýchy je pokora. Ona je matkou všetkých čností. Len za jej pomoci sa môže človek vymaniť z područia pýchy. Je prameňom skutočného šťastia. Ved' nie je ťažké život premrhať, ale prežiť ho v láske a pokore, to stojí človeka obety a námahy. Odmenou zaň je pokoj duše. Po ňom každý v hĺbke srdca túži.

¹ Porov.: ULICHNÝ, M.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2003.

Bruno Ferrero opisuje v jednej svojej knihe zamyslenie ženy, ktorá dostala otázku, či by žila inak, keby sa znova narodila. Hovorí: „V tej chvíli som povedala, že nie, ale potom som premýšľala a keby som mohla žiť znova, menej by som hovorila a viacej počúvala. Váľala by som sa s deťmi po lúke a nebdala by som na zelené škvrny. Plakala a smiala by som sa menej pri televízii a viac pri sledovaní života. Viac by som sa delila s manželom o zodpovednosť. Keby som ochorela ostala by som v posteli a nešla do by som do práce s horúčkou. Svet sa predsa nezastaví, keď tam nebudem. Aj keby som nevedela, kedy sa skončí obdobie ťarchavosti, radovala by som sa z každej chvíle, lebo by som vedela, že pod srdcom mi žije niečo úžasné a že je to jedinečná príležitosť spolupracovať s Bohom na uskutočňovaní zázraku. Hovorila by som svojmu dieťaťu častejšie: ‚Mám ťa rada.‘ A čo najmenej: ‚Je mi ľúto...‘ A predovšetkým, keby som mohla začať znova, využila by som každú chvíľu... brala by som ho takého, aký je... prežívala by som s ním všetko, čo prežíva ono... nedala by som ho ani za svet.“²

Ak si chceš zatúžil žiť s Bohom, urob tak, kým máš ešte čas. Nepremrhaj svoj život. Je to veľká milosť včas si uvedomiť svoju hriešnosť a konať pokánie.

Pane Ježišu, ty si za mňa zomrel, miluješ ma a svojou krvou si ma oslobodil od hriechov. Buď mojou silou, aby som verne kráčal za tebou.

Amen.

² Porov.: FRERRERO, B.: *Spev svrčka*. Bratislava : DON BOSCO, 2000, s. 24-25.
